DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
8. oktober 1998 *

I sag C-228/97 P,

Hedwig Kuchlenz-Winter, fraskilt ægtefælle til en tidligere tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Kehlen (Luxembourg), ved advokat Dieter Rogalla, Sprockhövel, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Decker, Braun & Wagner, 16, avenue Marie-Thérèse,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 16. april 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-66/95, Kuchlenz-Winter mod Kommissionen (Sml. II, s. 637), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Julian Currall, som befuldmægtiget, bistået af advokat Bertrand Wägenbaur, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg,

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne H. Ragnemalm (refererende dommer) og K. M. Ioannou,

generaladvokat: P. Leger
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. juni 1997 har Hedwig Kuchlenz-Winter i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 16. april 1997 i sag T-66/95, Kuchlenz-Winter mod Kommissionen (Sml. II, s. 637, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for en påstand om, at det fastslås, principalt at Kommissionen er forpligtet til dels at sikre, at Hedwig Kuchlenz-Winter stadig er dækket af den fælles sygeforsikringsordning for De Europæiske Fællesskabers institutioner (herefter »den fælles sygeforsikringsordning«), dels at udnytte sin ret til at fremsætte forslag over for Rådet med henblik på at give personer, der befinder sig i samme situation som appellanten, mulighed for at opnå dækning i henhold til den fælles sygeforsikringsordning, subsidiært, at Kommissionen er forpligtet til at gøre den tyske regering opmærksom på den lakune, som består i dens nationale sygesikringsbestemmelser, og anmode den om at træffe de til afhjælpning heraf nødvendige foranstaltninger.

2 Sagens faktiske omstændigheder, som disse fremgår af den appellerede dom, kan sammenfattes på følgende måde.

3 Hedwig Kuchlenz-Winter, der er tysk statsborger, var tjenestemand ved Det Europæiske Kul- og Stålfællesskabs Domstol i Luxembourg, da hun i 1957 indgik ægteskab med hr. Kuchlenz, der også er tysk statsborger. I 1958 blev hun forflyttet til Kommissionen for Det Europæiske Atomenergifællesskab i Bruxelles. Hendes ægtefælle, der i mellemtiden var blevet tjenestemand ved Europa-Parlamentet, blev i 1963 forflyttet til Luxembourg. Efter lidt over syv års tjeneste ved Fællesskaberne opgav hun sit arbejde og ophørte med at være tilknyttet den fælles sygeforsikringsordning i eget navn, men forblev forsikret gennem sin ægtefælle (præmis 1 og 2 i den appellerede dom).

4 Ved Cour d'appel de Luxembourg's dom af 10. december 1993, der blev retskraftig den 1. april 1994, blev appellanten og hr. Kuchlenz skilt. Ægtefællerne aftalte i henhold til de bestemmelser i den tyske Bürgerliches Gesetzbuch (»BGB«), som foreskriver en fordeling af pensionsrettighederne ved skilsmisse, at dele den pension, som Kuchlenz oppebærer fra Fællesskabet. Denne aftale blev stadfæstet af juge de paix de Luxembourg (præmis 3).

5 I henhold til artikel 72, stk. 1.b), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«), som bestemmer, at en tjenestemands fraskilte ægtefælle under visse betingelser fortsat kan være dækket af sygeforsikringsordningen i højst et år fra den dato, hvor skilsmissen blev endelig, oppebar appellanten fortsat ydelser fra den fælles sygeforsikringsordning (præmis 4).

6 Da Hedwig Kuchlenz-Winter er bosat i Luxembourg, har hun ligeledes ret til at være tilsluttet den luxembourgske socialsikringsordning (præmis 5).

7 Da hun ikke i Tyskland har tilbagelagt de nødvendige forsikringsperioder, har hun derimod ikke ret til at blive tilsluttet den tyske socialsikringsordning. Hun opfylder heller ikke betingelserne for frivilligt at blive forsikret under denne

ordning, og henset til, at hun lider af en alvorlig sygdom, har de private sygekasser nægtet at forsikre hende (præmis 5).

8 Den 7. februar 1994 indgav Hedwig Kuchlenz-Winter ansøgninger til Parlamentet og til Kommissionen om at træffe en beslutning, som gjorde det muligt for hende fortsat at være omfattet af den fælles sygeforsikringsordning efter den i vedtægtens artikel 72 fastsatte frist på et år. Kommissionen afviste stiltiende appellantens anmodning, hvorfor appellanten den 26. juli 1994 indbragte en klage over denne afgørelse, som Kommissionen afviste ved skrivelse af 11. januar 1995 (præmis 6, 7 og 8).

9 Den 24. februar 1995 anlagde Hedwig Kuchlenz-Winter sag ved Retten.

Den appellerede dom

10 Indledningsvis afviste Retten Kommissionens formalitetsindsigelse om, at sagen burde have været anlagt mod Parlamentet og ikke mod Kommissionen. I denne henseende baserede Retten sin afgørelse dels på det forhold, at Kommissionen i sin skrivelse af 11. januar 1995 ikke angav noget om, at den ikke var kompetent på området, dels på den vigtige rolle, Kommissionen har i forvaltningen af den fælles sygeforsikringsordning (præmis 28-33).

11 Endvidere udtalte Retten, at påstanden om, at det fastslås, at Kommissionen fortsat er forpligtet til sikre, at Hedwig Kuchlenz-Winter er dækket af den fælles sygeforsikringsordning, kunne antages til realitetsbehandling (præmis 35).

12 Da Fællesskabets retsinstanser ikke kan give Fællesskabets institutioner påbud, fortolkede Retten imidlertid denne påstand således, at den tilsigtede en annullation af Kommissionens retsakter om afslag på appellantens ansøgning om at forblive tilknyttet den fælles sygeforsikringsordning (præmis 24).

13 Til støtte for denne påstand påberåbte appellanten sig fire anbringender for Retten vedrørende tilsidesættelse af omsorgspligten, af princippet om personers frie bevægelighed, af princippet om ligebehandling og af en personlig pensionsrettighed.

14 For så vidt angår det første anbringende bemærkede Retten, at omsorgspligten skal udøves inden for rammerne af de gældende regler, og at en sagsøger ikke kan forlange at opnå et andet resultat end det, anvendelsen af bestemmelserne, hvis mening er klar, kan indebære. Henset til klarheden af bestemmelserne i vedtægtens artikel 72, stk. 1.b), udtalte Retten, at Hedwig Kuchlenz-Winter ikke under påberåbelse af omsorgspligten kunne fortsætte med at være tilknyttet den fælles sygeforsikringsordning ud over den periode, der er fastsat i denne bestemmelse (præmis 43). Det første anbringende blev derfor forkastet.

15 Med sit andet anbringende gjorde Hedwig Kuchlenz-Winter gældende, at hendes ret til frit at bevæge sig inden for Fællesskabet var alvorligt begrænset, eftersom hun, hvis hun forlod Luxembourg, ville fortabe retten til tilslutning til den eneste sygeforsikringsordning, der stod åben for hende.

16 I denne henseende bemærkede Retten, at ifølge EF-traktatens artikel 8 A gælder den frie bevægelighed for personer med de begrænsninger og på de betingelser, der bl.a. er fastsat i afledt ret. Retten udtalte, at for personer som Hedwig Kuchlenz-Winter, der ikke er erhvervsaktive, var tilslutning til en sygeforsikringsordning ikke, som Hedwig Kuchlenz-Winter anførte, en følge af retten til fri bevægelighed (præmis 47 og 48).

17 Retten konkluderede, at spørgsmålet om Hedwig Kuchlenz-Winter's tilslutning til en sygeforsikringsordning, som hun kunne være dækket af, hvis hun havde bopæl i sit hjemland, ikke var knyttet sammen med princippet om den frie bevægelighed, således som dette princip er knæsat i traktaten og gennemført i afledt ret (præmis 50). Dette anbringende blev således også forkastet af Retten.

18 Med sit tredje anbringende gjorde Hedwig Kuchlenz-Winter gældende, at afslaget på fortsat at lade hende være omfattet af sygeforsikringsordningen i den fælles sygeforsikringsordning udgjorde en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, for så vidt som de tidligere medlemmer af Kommissionen, Domstolen, Retten og Revisionsretten fortsat er omfattet af den fælles sygeforsikringsordning, når de ikke er dækket af en anden offentlig forsikringsordning [Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 2426/91 af 29. juli 1991 om ændring af forordning nr. 422/67/EØF — nr. 5/67/Euratom om lønningsregulativ for Kommissionens formand og medlemmer, for Domstolens præsident, dommere, generaladvokater og justitssekretærer samt for præsidenten for, medlemmerne af og justitssekretæren i Retten i Første Instans, og forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 2290/77 om lønningsregulativ for Revisionsrettens medlemmer (EFT L 222, s. 1)].

19 Retten bemærkede om dette spørgsmål, at ligebehandlingsprincippet er tilsidesat, når der på to grupper af personer, hvis faktiske og juridiske stilling ikke frembyder væsentlige forskelle, anvendes en forskellig behandling (præmis 55). I det foreliggende tilfælde fandt Retten henset til, at forholdet mellem tjenestemænd og institutionerne ikke er tidsmæssigt begrænset, at tjenestemænds stilling var ikke den samme som stillingen for de personer, der er omfattet af forordning nr. 2426/91, hvis embede er tidsmæssigt begrænset (præmis 56 og 57). Retten konkluderede herefter, at der ikke var sket nogen tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

20 Med sit fjerde og sidste anbringende gjorde Hedwig Kuchlenz-Winter gældende, at hendes ret til halvdelen af sin tidligere ægtefælles alderspension, der følger af den tyske lovgivning på skilsmisseområdet, gav hende en selvstændig ret til pension, hvilket indebar, at Kommissionen var forpligtet til fortsat at lade hende være omfattet af den fælles sygeforsikringsordning.

21 Retten udtalte, at fastlæggelsen af anvendelsesområdet for den fælles sygeforsikringsordning henhørte under fællesskabslovgivers kompetence, og at en dom fra en ret i en medlemsstat ikke kunne medføre, at der tillagdes en person en rettighed, hvis erhvervelse afhænger af fællesskabsretsakter (præmis 64). Da Hedwig Kuchlenz-Winter ikke opfyldte betingelserne for erhvervelse af ret til pension som fastsat i vedtægten (præmis 61, 62 og 63), blev det sidste anbringende forkastet.

Appellen

22 Hedwig Kuchlenz-Winter har i appelskriftet nedlagt påstand om, at Rettens dom ophæves, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger ved begge instanser. Hun har gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig vurdering af de retsspørgsmål, der blev rejst med de fire anbringender, der var gjort gældende i sagen.

23 Kommissionen har principalt nedlagt påstand om afvisning af appellen som åbenbart ugrundet i henhold til procesreglementets artikel 119, subsidiært at det fastslås, at det er åbenbart, at appellen skal forkastes. Kommissionen har også nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger ved Domstolen.

Domstolens bemærkninger

24 I henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen uden at indlede mundtlig forhandling, når det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes.

25 I henhold til artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen er appel til Domstolen begrænset til retsspørgsmål og kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten. I procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), bestemmes det, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

26 Det følger af disse to bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive de elementer af dommen, der anfægtes, samt de retlige argumenter til støtte for påstanden om ophævelse af denne.

27 Ifølge fast retspraksis opfylder en appel, der blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund, ikke dette krav; en sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for dennes kompetence (kendelse af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 13).

28 For så vidt angår det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af omsorgspligten, er det appellantens opfattelse, at Retten har tilsidesat forpligtelsen for Fællesskabets retsinstanser til at udvikle retten. Imidlertid har hun hverken anført grundlaget for denne påståede forpligtelse eller klart angivet dennes indhold. Appellanten har dels gjort gældende, at forpligtelsen burde have ledt Retten til at tillempe den gældende fællesskabslovgivning således, at hun fortsat kan være tilsluttet den fælles sygeforsikringsordning. Dels har hun hævdet, at Fællesskabets retsinstanser i medfør af denne forpligtelse bør henlede Fællesskabets institutioners opmærksomhed på lakuner og svagheder i fællesskabsreglerne med henblik på, at de ændrer disse regler.

29 I denne forbindelse skal det alene bemærkes, at Fællesskabets institutioner og organer er forpligtet til at handle inden for rammerne af de beføjelser, der er tillagt dem ved fællesskabsretsakter, og at det ikke tilkommer Fællesskabets retsinstanser at ændre de gældende fællesskabsregler. Endvidere består der ikke nogen forpligtelse for Fællesskabets retsinstanser til at udtrykke deres opfattelse om, hvorvidt der er hensigtsmæssigt at ændre disse regler. Det første anbringende er således åbenbart ugrundet.

30 Med sit andet anbringende har appellanten gjort gældende, at retten til frit at bevæge sig og at tage ophold på medlemsstaternes område er ubetinget, og at denne ret ikke kan begrænses af den omstændighed, at fællesskabslovgiver endnu ikke har udstedt lovgivning vedrørende den kategori af personer, hun tilhører. Endvidere har appellanten gjort gældende, at en begrænsning af den pågældende ret udgør en direkte eller indirekte forskelsbehandling af kvinder.

31 Det bemærkes i denne forbindelse, at appellanten, som det fremgår af præmis 44 i den appellerede dom, i hovedsagen har gentaget de argumenter, der blev fremsat for Retten. Endvidere har hun ikke påberåbt sig noget argument for at godtgøre, at Retten foretog en urigtig retsanvendelse ved at fastslå, at hun ikke kunne påberåbe sig princippet om den frie bevægelighed for personer for fortsat at være dækket af den fælles sygeforsikringsordning, selv om hun ikke længere opfyldte betingelserne for at være forsikret. Det følger heraf, at det er åbenbart, at det andet anbringende må afvises.

32 For så vidt angår det tredje anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet har appellanten hævdet, at der ikke foreligger nogen grundlæggende forskel mellem tjenestemænd og de personer, der er omfattet af forordning nr. 2426/91, idet de forhold, der forbinder sidstnævnte kategori af personer med institutionerne, kan blive afkortet af forskellige grunde, hvilket også er tilfældet for tjenestemænd.

33 Herom bemærkes, at den af appellanten fremførte argumentation ikke rejser tvivl om Rettens bedømmelse, hvorefter tjenestemænds stilling ikke er den samme som stillingen for de personer, der er omfattet af forordning nr. 2426/91, hvis embede er tidsmæssigt begrænset, og der er således ikke sket nogen tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Det følger heraf, at dette anbringende er åbenbart ugrundet.

34 Endelig har appellanten med sit fjerde anbringende om en selvstændig ret til pension gjort gældende, at Retten med urette har baseret sin afgørelse på de afgørelser, der blev truffet i forbindelse med hendes skilsmisse, mens det relevante retsgrundlag er den fordeling af pensionsrettigheder, der er foreskrevet i Bügerliches Gesetzbuch. Endvidere har appellanten gjort gældende, at Fællesskabet ved at fortsætte med at udbetale hende en del af hendes tidligere ægtefælles alderspension allerede har anerkendt denne ret.

35 Det bemærkes i denne forbindelse, at spørgsmålet om, hvorvidt fordelingen af pensionsrettigheder følger af en national retsafgørelse, af en aftale mellem ægtefællerne, eller om den udledes direkte af national lovgivning, ikke er afgørende for bedømmelsen af det fremsatte anbringende. Denne fordeling af pensionen har ikke til følge, at der tillægges appellanten en ret til pension, som afhænger af de betingelser, der er fastsat i vedtægten. Den omstændighed, at pensionen udbetales direkte til appellanten af Fællesskabets institutioner giver ikke anledning til en anden konklusion. Det fjerde anbringende er således åbenbart ugrundet.

36 Under disse omstændigheder er der åbenbart, at appellen dels må afvises, dels må forkastes i henhold til procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

37 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Af de af Retten angivne grunde, nemlig at sagen tilsigter annullation af en retsakt, der bringer de rettigheder til ophør, som appellanten støtter på vedtægten, og som tilkom appellanten, fordi hun var gift med en tjenestemand, omfattes sagen for så vidt angår dens omkostninger af procesreglementets artikel 70, hvorefter institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv bærer deres egne omkostninger. I medfør af procesreglementets artikel 122 finder artikel 70 imidlertid ikke anvendelse på en appel, der iværksættes af tjenestemænd eller øvrige ansatte ved en institution mod denne. Da appellanten har tabt appelsagen, pålægges hun at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 8. oktober 1998.

R. Grass — P. J. G. Kapteyn

Justitssekretær — Formand for Fjerde Afdeling